

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 12Co/235/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6419201110
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 12. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Kvietok
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6419201110.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Kvietka a sudcov Mgr. Martina Štubniaka a Mgr. Janky Benkovičovej, v spore žalobkyne N. M., rod. B., narodenej XX. XX. XXXX, trvale bytom Q. M. XXXX/XX, XXX XX E., právne zastúpenej JUDr. Ľubomírom Ivanom, advokátom, so sídlom Námestie SNP č. 41, 960 01 Zvolen, proti žalovanému W. M., narodenému XX. XX. XXXX, trvale bytom V. B.O. č. XX, XXX XX E., právne zastúpenému JUDr. Petrom Dlhopolčekom, advokátom, so sídlom Horná č. 51, 974 01 Banská Bystrica, o žalobe na určenie, že nehnuteľnosť patrí do bezpodielového spoluvlastníctva, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 7C/6/2019-66 z 24. júna 2019, takto

rozhodol:

I. Rozsudok okresného súdu vo výroku o trovách konania (II. výrok) m e n í tak, že žalobkyni nárok na náhradu trov konania voči žalovanému n e p r i z n á v a.

II. Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania voči žalobkyni n e p r i z n á v a.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Žiar nad Hronom (ďalej aj „okresný súd“, alebo „súd prvej inštancie“, resp. „prvoinštančný súd“) napadnutým rozsudkom určil, že nehnuteľnosť vedená na LV č. XXXX, k. ú. Z. O. ako rozostavaný rodinný dom bez súpisného čísla postavený na pozemku C-KN parcela č. XXXX/XX patrí v celosti do bezpodielového spoluvlastníctva žalobkyne a žalovaného (I. výrok). O náhrade trov konania rozhodol tak, že žalobkyni priznal voči žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 % (II. výrok).

2. V odôvodnení prvoinštančný súd uviedol, že vzhľadom na procesné stanoviská oboch strán naplňujúce podmienky ust. § 282 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) rozhodol vo veci rozsudkom pre uznanie nároku. Ohľadne trov konania okresný súd aplikoval ust. § 255 ods. 1 CSP, pretože žalobkyňa mala v konaní plný úspech a tak jej priznal náhradu trov konania v celom rozsahu, t. j. vo výške 100 % dodávajúc, že skúmanie procesného zavinenia trov konania pri rozhodovaní formou rozsudku pre uznanie je právne irelevantné ako sa toho dovolávali obe strany poukazujúc na § 256 ods. 2 CSP, a to žalobkyňa tvrdiac, že žalovaný zavinil trovy konania, ktoré by inak neboli vznikli a zase žalovaný tvrdil, že žalobkyňa zavinila trovy konania, ktoré by neboli vznikli, ak by urobila pokus o mimosúdne vyriešenie sporu.

3. Proti rozsudku prvoinštančného súdu podal žalovaný včas odvolanie, čo do výroku o trovách konania (II. výrok). Navrhol rozsudok v tomto výroku zmeniť a zaviazat' žalobkyňu na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

4. V odvolaní nesúhlasil s názorom okresného súdu, že skúmanie procesného zavinenia pri trovách konania v prípade rozhodovania formou rozsudku pre uznanie je právne irelevantné. Je pravdou, že rozhodnutie rozsudkom pre uznanie nároku má vplyv na rozhodnutie o trovách konania, avšak nie ten, že by zakladalo nutnosť striktnej aplikácie § 255 ods. 1 CSP a vylučovalo skúmanie procesného zavinenia

na trovách konania podľa § 256 ods. 2 CSP. Takýto názor nemá oporu v ustanoveniach Civilného sporového poriadku, naopak podľa neho práve v situácii, kedy žalovaný nespochybuje nárok žalobcu a uzná ho, je na mieste skúmať otázku, či celú vec nebolo možné vyriešiť mimosúdne, resp. nejednalo sa o zbytočné konanie a ak áno, či toto zbytočné konanie zavinil žalobca.

5. V konkrétnostiach prípadu poukázal žalovaný na to, že žalobkyňa sa nikdy nesnažila riešiť otázku zosúladenia skutočného stavu so stavom evidenčným mimosúdnou cestou, nikdy ho nekontaktovala, neoslovila a vlastne prvýkrát sa dozvedel o jej želaní zosúladiť zápis vlastníctva v katastri nehnuteľností až po doručení žaloby. Ak by sa skutočne snažila riešiť celú záležitosť mimosúdnou cestou, oslovila by ho písomne prostredníctvom právneho zástupcu spolu s návrhom riešenia, takto ale nepostupovala a podala na súde žalobu a preto nesie zodpovednosť za toto zbytočné súdne konanie a všetky trovy s ním spojené. Ak tvrdila, že nebola povinná ho vyzývať na mimosúdne riešenie veci, nekorešponduje toto jej tvrdenie s jej skorším vyjadrením, v ktorom v žalobe na strane 2 uvádzala, že napriek vzájomnej komunikácii nedospela k dohode o tom, aby došlo k zosúladeniu zápisu vlastníctva v katastri nehnuteľností. Nesúhlasil tiež s tvrdením, že nemala povinnosť ho vyzývať na mimosúdne riešenie celej veci, lebo toto vyplýva nepriamo práve z ust. § 256 ods. 2 CSP.

6. Ak žalobkyňa argumentovala, že takúto výzvu neurobila preto, že hrozil predaj nehnuteľnosti, ide o nepravdivé tvrdenie. Právny zástupca žalobkyne JUDr. Ivan jej poskytoval právne služby už pred podaním samotnej žaloby, kedy dňa 17. 01. 2019 podal na Mesto Banská Štiavnica žiadosť o sprístupnenie informácií, mesto na výzvu odpovedalo listom z 25. 01. 2019, ktorého prílohou bolo vyžiadané rozhodnutie a teda medzi sprístupnením z januára a podaním žaloby dňa 26. 03. 2019 uplynula doba 2 mesiacov dosť dlhá na to, aby ho vyzvala na mimosúdne riešenie veci. Ak ďalej uvádzala, že to bol práve on, kto spôsobil stav zápisu, že sám požiadal stavebný úrad o dodatočné povolenie stavby a sám podal žiadosť o zápis stavby do katastra nehnuteľností a že 10 rokov vedel, že nie je žalobkyňa evidovaná ako spoluvlastníčka a nezabezpečil zápis v katastri, tak k tomu došlo na základe rozhodnutia Mesta Banská Štiavnica z 23. 09. 2009, ktorým došlo k dodatočnému povoleniu predmetnej stavby, kde v konaní vystupoval výlučne len on ako stavebník a preto mohol byť následne aj zapísaný na list vlastníctva ako vlastník len on a nie aj žalobkyňa ako jeho manželka. Žalobkyňa nevystupovala v konaní ako stavebníčka, ani o to neprejavovala záujem, neexistoval preto podklad k jej zápisu do katastra nehnuteľností. Táto skutočnosť jej ani predtým nevadila, neprejavila záujem byť evidovaná v katastri ako spoluvlastníčka a ak uvádzala, že po dobu 10 rokov vedel, že nie je takto evidovaná, platí zásada práva patria bdelym a nebolo teda jeho povinnosťou zabezpečovať jej zápis do katastra nehnuteľností, naopak ona mala vyvinúť k tomu potrebnú iniciatívu. Celé roky sa o toto nezaujímal, žiaden zápis nežiadal vykonať, takýto záujem prejavila až podaním žaloby na súde. Je pravdou, že sa nehnuteľnosť snažil prediť, avšak nie proti vôli žalobkyne, lebo po zhoršení vzájomných vzťahov mali obaja záujem stavbu prediť a výťažok z predaja si rozdeliť a práve preto začal ponúkať stavbu na predaj prostredníctvom realitnej kancelárie s tým, že o zmene názoru žalobkyne ohľadne predaja sa dozvedel až z doručenej žaloby. Stavbu by nepredával proti vôli žalobkyne, lebo kupujúcich by vystavil riziku právnej neistoty, ktorá by mohla nastať v prípade, ak by sa žalobkyňa dovolala relatívnej neplatnosti. S ohľadom na to, ako aj na náhle zmenený názor žalobkyne týkajúci sa predaja okamžite upustil od snahy stavbu prediť a preto nepodal ani odvolanie proti uzneseniu o nariadení neodkladného opatrenia. Nie je jeho povinnosťou preukazovať, že žalobkyňa súhlasila s predajom, naopak žalobkyňa musí preukázať, že súhlas s predajom nedala, resp. odvolala a takýto dôkaz takisto nepredložila.

7. Z uvedených dôvodov žiadal priznať voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania vo výške 100 % s poukazom na § 256 ods. 2 CSP, resp. ak by nebolo možné aplikovať toto ustanovenie, bol podľa neho daný dôvod na aplikáciu § 257 CSP, pretože boli splnené zákonné podmienky na aplikáciu tohto ustanovenia prihliadajúc na okolnosti, ktoré viedli k súdnemu uplatneniu nároku a prihliadajúc aj na postoj strán v konaní. V tomto smere argumentoval rovnako tým, že žalobkyňa sa nesnažila riešiť otázku zosúladenia skutočného stavu so stavom evidenčným mimosúdnou cestou a tiež na to, že ohľadne tejto otázky ho nikdy nekontaktovala a neoslovila. O tom, že chce riešiť zápis sa dozvedel doručením žaloby a teda treba prihliadnuť na to, že bez snahy o mimosúdne vyriešenie veci podala žalobu žalobkyňa a tiež je potrebné zohľadniť jeho postoj v konaní, že nárok žalobkyne nikdy nespochyboval, hneď v prvom vyjadrení k žalobe jej nárok uznal a nepodal ani odvolanie voči nariadenému neodkladnému opatreniu.

8. Žalobkyňa sa k odvolaniu žalovaného nevyjadřila.

9. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), vec preskúmal v rozsahu určenom ustanoveniami § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario a odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 388 CSP zmenil vo výroku o trovách konania, pretože neboli splnené podmienky na jeho potvrdenie (§ 387 CSP), ani na jeho zrušenie (§ 389 CSP).

10. Odvolací súd po preskúmaní spisu dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné, pretože žalovaný opodstatnene vyčítal prvoinštančnému súdu nesprávnosť výroku o tom, že má nahradiť žalobkyni trovy konania v rozsahu 100 %.

11. Odvolací súd totiž z obsahu spisu zistil, že podanou žalobou sa žalobkyňa domáhala určenia, že do bezpodielového spoluvlastníctva spolu so žalovaným patrí už prv spomínaná nehnuteľnosť - rozostavaný rodinný dom bez súpisného čísla na parcele C-KN č. XXXX/XX vedený na LV č. XXXX, k. ú. Z. O. a v rámci vyjadrenia k žalobe žalovaný hneď uviedol, že uznáva, že žalobkyňa je spolu s ním bezpodielovou spoluvlastníčkou predmetnej nehnuteľnosti. Potvrdil, že daná stavba bola postavená počas trvania ich manželstva, preto patrí do ich BSM, nikdy to nespochybňoval a nemieni to spochybňovať ani v tomto konaní a je pravdou, že na liste vlastníctva je táto nehnuteľnosť vedená len na jeho meno, k tomu ale došlo na základe rozhodnutia Mesta Banská Štiavnica z 23. 09. 2009, ktorým došlo k dodatočnému povoleniu predmetnej stavby, kde ako stavebník vystupoval výlučne on a preto mohol byť následne napísaný na list vlastníctva ako vlastník len on a nie aj žalobkyňa ako jeho manželka. Argumentoval v tomto vyjadrení aj tým, že nijako ho neoslovila žalobkyňa, aby vyriešili túto záležitosť mimosúdne, hneď podala na vyriešenie tejto veci žalobu a preto nesie zodpovednosť za zbytočné súdne konanie a trovy s ním spojené v nadväznosti na čo žiadal priznať mu s poukazom na § 256 ods. 2 CSP voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

12. Žalobkyňa vo svojom vyjadrení k vyjadreniu žalovaného k podanej žalobe uviedla, že práve žalovaný spôsobil stav zápisu v katastri nehnuteľností, keď po pochybnom nadobudnutí pozemkov pod stavbou dňa 15. 07. 2009 sám požiadal stavebný úrad o dodatočné povolenie stavby a teda nemožno tvrdiť, že pochybil stavebný úrad, keďže ide o návrhové konanie a okruh oprávnených osôb stanovil žalovaný, ktorý v roku 2016 sám podal žiadosť o zápis stavby do katastra nehnuteľností a opäť sám v poslednom čase inzeroval predaj rodinného domu a neprestal s tým napriek deklarovaniu jej nesúhlasu. Vedel teda, že nie je evidovaná ako vlastníčka, ale po dobu takmer 10 rokov nezabezpečil zápis jej osoby ako spoluvlastníčky stavby. Potvrdila v tomto vyjadrení, že skutočne nevyzvala žalovaného prostredníctvom právneho zástupcu pred podaním žaloby na vyriešenie tejto záležitosti, ale nebola na to ani povinná. Hrozil reálne predaj nehnuteľností a popierala, že by s takýmto predajom súhlasila, lebo inak by nebola podávala žalobu v tomto konaní.

13. Z uvedeného teda vyplýva, že žalobkyňa pred podaním tejto žaloby skutočne žalovaného ako svojho manžela neoslovila so žiadosťou o mimosúdne vyriešenie zápisu v katastri nehnuteľností, kde figuroval len on ako vlastník spoločnej nehnuteľnosti rozostavaného rodinného domu, aby jednoducho táto záležitosť bola vyriešená bez potreby podania žaloby na súd. Je súčasne pravdou, že ani žalovaný nijakým spôsobom vo vzťahu k žalobkyni neprejavil po podaní žaloby snahu vyriešiť túto záležitosť iným spôsobom než súdnym rozhodnutím, jeho reakciou totiž bolo odsúhlasenie podanej žaloby zo strany žalobkyne vyjadriac sa, že súhlasí s podanou žalobou a uznáva uplatnený nárok, čoho reakciou bol zasa návrh žalobkyne na rozhodnutie vo veci rozsudkom pre uznanie nároku. Taktiež je faktom, že žalobkyňa nepreukázala, že by pred podaním žaloby nielen prostredníctvom svojho právneho zástupcu, ale aj iným spôsobom sa snažila vyriešiť v súčinnosti so žalovaným otázku zápisu v katastri, že by ho oslovila s tým, aby sa zosúladiť stav zápisu v katastri nehnuteľností so skutočným stavom, podľa ktorého sú obaja bezpodielovými spoluvlastníkmi daného rozostavaného rodinného domu.

14. Za týchto skutkových okolností potom odvolací súd dospel k záveru, že nie je možné aplikovať striktnie ust. § 255 ods. 1 CSP ako to urobil okresný súd a nemožno sa stotožniť ani s jeho záverom, že skúmanie procesného zavinenia trov konania pri rozhodovaní formou rozsudku pre uznanie je právne irelevantné. Nemožno sa stotožniť ale ani s oboma stranami v tom, že by sa malo v tomto prípade postupovať podľa § 256 ods. 2 CSP a priznať, či už jednej alebo druhej strane nárok na náhradu trov konania voči strane v opačnom postavení, hoci ust. § 256 ods. 2 CSP hovorí o tom, že ak strana procesne zavinila trovy konania, ktorý by inak neboli vznikli, majú byť priznané tieto trovy protistrane.

15. Civilný sporový poriadok v ust. § 256 ods. 2 CSP zakotvuje tzv. separáciu trov konania, ktoré môžu byť niektoej zo strán priznané bez ohľadu na to, či a ako sa skončí spor vo veci samej. V tomto ustanovení ide o trovy, ktoré by inak neboli vznikli v priebehu konania a ktoré nesúvisia s riadnym vedením sporu. Ide tu o zavinenie zbytočných trov konania, ktoré spočíva v porušení procesných povinností vyplývajúcich zo zákona alebo v súlade so zákonom z povinností uložených súdom, ku ktorému došlo aspoň z neobanlivosti. Predpokladom uloženia povinnosti náhrady takýchto trov je, že zavinené porušenie procesnej povinnosti malo za následok trovy, ktoré protistrana vynaložila zbytočne. V okolnostiach danej veci musí odvolací súd konštatovať, že o takéto trovy sa v prejednávanej príhode nejedná.

16. Je pravdou, že žalobkyňa nijakým spôsobom nevyzvala žalovaného pred podaním žaloby na zosúladienie zápisu v katastri nehnuteľností, podaním žaloby ale neporušila žiadnu svoju procesnú povinnosť vyplývajúcu zo zákona, resp. uloženú v priebehu konania, keď podala žalobu bez predchádzajúcej výzvy. Z tohto dôvodu nemožno považovať trovy konania, ktoré boli vynaložené žalobkyňou, či žalovaným v súvislosti s podanou žalobou za trovy zbytočné. Ak totiž žalobkyňa podala žalobu, žalovaný nemusel hneď splnomocňovať svojho právneho zástupcu na zastupovanie v konaní, ale v súčinnosti so žalobkyňou ako reakciu na doručenie žaloby mohli iným spôsobom vyriešiť vzniknutý problém so zápisom v katastri a vôbec by potom nebolo nutné vynakladať trovy právneho zastúpenia v súvislosti s prevzatím právneho zastúpenia žalovaným. Pokiaľ by došlo k vyriešeniu problému so zápisom v nadväznosti na podanie žaloby žalobkyňou bez potreby ďalšieho pokračovania v konaní, bolo by možné uvažovať o zbytočnosti trov konania, ktoré vynaložila žalobkyňa na podanú žalobu a v takom prípade - pokiaľ by skončilo konanie zastavením na základe späťvzatia žaloby - bolo by možné tieto považovať za neefektívne a zbytočne vynaložené a tieto by žalobkyňi priznané byť nemuseli.

17. Ak už ale žalovaný splnomocnil svojho právneho zástupcu na zastupovanie v tomto konaní reagujúc na podanú žalobu a následne sa vyjadril k podanej žalobe (hoc aj súhlasne), tak nemožno hovoriť o zbytočných trovách konania, ktoré by inak neboli vznikli. Postup vyriešiť existujúci zápis v katastri prostredníctvom vydania súdneho rozhodnutia (majúceho charakter zápisnej listiny podľa ust. § 34 ods. 1 katastrálneho zákona č. 162/1995 Z. z.) bol pre obe strany efektívnejší, čo potvrdil svojím prístupom aj žalovaný, ktorý sa vyjadril tak, že nárok žalobkyne uznáva a súhlasí s tým, aby sa deklarovalo, že daná nehnuteľnosť patrí do ich bezpodielového spoluvlastníctva.

18. Znovu teda treba zopakovať, že do okamihu, kedy žalovaný dostal žalobu a vyjadril sa k nej, by ešte išlo o zbytočné trovy konania na strane žalobkyne, ale od okamihu doručenia žaloby a reakcie žalovaného prostredníctvom právneho zástupcu, tieto trovy vynakladal vo svojom záujme ako obranu pred dôvodne uplatneným nárokom žalobkyne.

19. Z uvedených dôvodov nemožno povedať, že by žalobkyňa zavinila zbytočné trovy konania, ktoré by mala znášať a ktoré by vynaložil žalovaný v podstate zbytočne. Ako už bolo uvedené, bolo v súlade so záujmami oboch strán, aby sa zrejme čím skôr vyriešil zápis v katastri a to bolo riešiteľné (a vyriešené) tým, že bolo vo veci vydané meritorne rozhodnutie deklarujúce bezpodielové spoluvlastníctvo oboch strán sporu.

20. Z tohto hľadiska vo vzťahu k aplikácii § 256 ods. 2 CSP nie sú relevantné tie skutočnosti, ako vlastne k pôvodnému zápisu došlo, že sám žalobca inicioval rozhodnutie, ktorého výsledkom bol zápis do katastra svedčiaci len jeho vlastníctvu, že o vlastníctvo sa celé dlhé obdobie žalobkyňa nehlásila, že bolo povinnosťou jej, aby si chránila svoje právo, atď. Ide totiž o okolnosti, ktoré sú relevantné z hľadiska ust. § 257 CSP ako dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré viedli k podaniu žaloby na súd.

21. Odvolací súd potom dospel k záveru, že vzhľadom na okolnosti prejednávanej veci je treba aplikovať ust. § 257 CSP v nadväznosti na ust. § 255 ods. 1 CSP a hoc aj úspešnej žalobkyňi nepriznať nárok na náhradu trov konania voči neúspešnému žalovanému. Odvolací súd poznamenáva, že nebola správnu úvaha okresného súdu, ktorý vylúčil aplikáciu § 256 ods. 2 CSP dôvodiac tým, že sa jednalo o rozhodnutie formou rozsudku pre uznanie nároku, pretože ako správne uvádzal žalovaný v odvolaní, tento druh meritorneho rozhodnutia nijakým spôsobom nevyklučuje aplikáciu § 256 ods. 2 CSP, zo žiadneho ustanovenia CSP nemožno vyvodit', že by za určitých okolností alebo za určitej formy rozhodnutia bolo vylúčené aplikovať ust. § 256 ods. 2 CSP.

22. Preto ak obe strany mali svoj podiel na vzniku a priebehu tohto sporu, tak je dôvodné aplikovať ustanovenie o tom, že výnimočne nie je možné priznať žalobkyni ako úspešnej strane v tomto spore náhradu trov konania voči žalovanému ako neúspešnej strane sporu. Odvolací súd prihliadol na nepochybné skutočnosti, že viac než 10 rokov bol žalobkyňou tolerovaný stav, že ako výlučný vlastník nehnuteľnosti bol vedený v katastri len žalovaný, žalobkyňa neprikročila k tomu, aby preukázateľne oslovila žalovaného so žiadosťou o riešenie a nápravu tohto zápisu, na druhej strane zasa žalovaný len sám nebrániac mu, aby do tohto zahrnul aj žalobkyňu ako svoju manželku požiadal o vydanie dodatočného stavebného povolenia, ktoré bolo potom podkladom pre zápis stavby do katastra nehnuteľností ako rozostavanej iba v jeho vlastníctve. Žalovaný ale na druhej strane hneď vyjadril súhlasné stanovisko ohľadne nároku uplatnenému žalobkyňou a za týchto okolností odvolací súd uzavrel, že spravodlivé je to, aby obe strany si znášali zo svojich vlastných prostriedkov trovy tohto konania.

23. Ustanovenie § 257 CSP je ustanovením, ktoré umožňuje súdu zmierniť dôsledky právnych noriem upravujúcich náhradu trov konania zavedením moderačného práva. Je to výraz skutočnosti, že zákon nemôže byť natoľko kauzistický, aby postihol všetky situácie, ktoré sa v praxi môžu vyskytnúť a preto poskytuje súdu priestor na to, aby urobil za dosť spravodlivosti aj v prípadoch, že zákonné znenie riešenia otázky trov konania smeruje k inému výsledku.

24. Vzhľadom na uvedené odvolací súd zastáva taký názor, že toto súdne konanie (a jeho výsledok) znamenalo pre obe strany rovnako prospešné riešenie situácie zápisu nehnuteľnosti v katastri nehnuteľností a rovnaký podiel oboch strán ako manželov na vzniku a priebehu tohto sporu je tiež tou významnou okolnosťou, v ktorej spočívajú dôvody hodné osobitného zreteľa preto, aby si obe strany zo svojho znášali trovy konania. Preto odvolací súd dospel k záveru o potrebe zmeny napadnutého rozsudku ohľadne trov konania takým spôsobom, že nepriznal žalovanej ako úspešnej strane sporu nárok na náhradu trov konania, hoc v zmysle § 255 ods. 1 CSP by inak na tieto trovy konania mala nárok.

25. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd s poukazom na ust. § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP a aplikujúc rovnako § 257 CSP dospel k záveru, že ani v odvolacom konaní nie je dôvodným priznať úspešnému žalovanému náhradu trov konania, kde odvolací súd poukazuje na už vyššie vyslovené dôvody. V konečnom dôsledku žalovaný v odvolaní ani náhradu trov odvolacieho konania nepožadoval.

26. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 CMP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).